

Res Claritatis MONITOR

zpravodajský týdeník

ročník VII., číslo 22

13. 6. 2010 / neprodejné

Z OBSAHU	O poslání kněze posvěcovat. Promluva Benedikta XVI. k Roku kněží	04
	Zase tu máme sexuální výchovu!	06
	Elisabeth Badinterová: Zhanobení mateřství	09
	Bůh ve svátostech. Kněžství Nového zákona	11

TRADICE OTCŮ

Z traktátu *O modlitbě Páně* od svatého Cypriána, biskupa a mučedníka (ca 210–14. září 258)

Dále v modlitbě prosíme: *Chléb náš vezdejší (každodenní) dej nám dnes.* To lze chápat duchovně i doslovně, neboť Božím působením slouží chléb v obojím významu spásy. Vždyť Kristus je chléb života, avšak není to chléb všech, ale náš chléb. Tak jako říkáme *Otče náš*, poněvadž Bůh je Otcem těch, kdo ho poznávají a v něho věří, nazýváme Krista naším chlebem, protože je chlebem těch, kteří patří k jeho tělu.

A o tento chléb prosíme, abychom jej dostávali každý den, abychom my, kteří jsme v Kristu a denně přijímáme jeho eucharistii jako pokrm spásy, nebyli odloučení od Kristova těla pro nějaké těžší provinění, pro které bychom nesměli přijímat a museli se zdržet nebeského chleba. Vždyť on sám to hlásal, když řekl: *Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe: Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.*

Když tedy říká, že ten, kdo bude jíst z jeho chleba, bude žít navěky, pak stejně jako je zřejmé, že budou žít ti, kdo patří k jeho tělu a právem společenství přijímají eucharistii, je naopak třeba obávat se a modlit, aby nezůstal vzdálen spásy ten, kdo se zdržuje (přijímání) a odděluje se tím od Kristova těla; vždyť sám Kristus pronáší hrozná slova: *Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.* A proto prosíme, abychom náš chléb, to jest Krista, dostávali denně a abychom se my, kteří v Kristu zůstáváme a žijeme, neoddělovali od jeho posvěcení a jeho těla.

Otec Sebastian Madassery se hojně věnuje pastoraci mládeže. Foto: papaimszio.hu

Misionáři v Evropě

Třetí svět vysílá služebníky Boží do Prvního a Druhého světa stále častěji

Ind, procházející rychlou chůzí po budapešských ulicích, vždy připravený dát se s kýmkoli do řeči o Kristu, je P. Benvin Sebastian Madassery, SVD. Narodil se v jihoindické Kérale a je prvním indickým misionářem v Maďarsku.

Komunistickému režimu se zde nepodařilo zadupat do země semena víry, a ta „dnes nesou nové ovoce“, říká P. Benvin. Indický kněz se pohybuje po celém Maďarsku, navštěvuje kostely, farnosti, komunity – i školy; u dospělých, mladých i dětí nachází „velkou touhu po víře, hodnotách, transcenci, na něž odpovídá Ježíš Kristus“.

Misionáři přicházející z Třetího světa do Evropy jsou znamením univerzality Církve. „Misie k pohanům“ přivádí mnoho kněží z „misionářských zemí“ do míst starého křesťanství a obnovuje zde ducha Evangelia: je to pravá „nová evangelizace“.

Otec Benvin vyrůstal v katolické rodině východního ritu, v tradicích „křesťanů svatého Tomáše“ – tedy v syrsko-malabarské komunitě. Sportovec nadšený pro bojová umění utrpěl v patnácti letech vážné zranění a strávil delší dobu nečinně v nemocnici. Tehdy si začal klást otázky po smyslu vlastního života. Rozhodl se učinit svět lepším. Když si položil otázku: „Jak?“, zněla odpověď: „Být knězem.“ V roce 1992 vstoupil do semináře s úmyslem stát se misionářem. V roce 2003 začal působit v Maďarsku. Dnes se tu cítí doma. Říká, že má rád Maďary, jejich zemi i kulturu.

Evropská kultura byla od začátku definována křesťanstvím. Dnes, jak říká kardinál Kasper, není ohroženo ani tak křesťanství, jako jeho inkulturace. Evropa je podle jeho slov duchovně slabá a potřebuje obnovu. Nová evangelizace Prv-

Dokončení na str. 2 dole

Mons. Luigi Padovese, OFM Cap, apoštolský vikář Anatólie a předseda Turecké biskupské konference, byl zavražděn 3. června 2010.

Foto: ©Raimond Spekking/Wikimedia Commons/CC-BY-SA-3.0 & GFDL

Pallia novým arcibiskupům

V úterý 29. června bude v bazilice sv. Petra ve Vatikánu Benedikt XVI. sloužit mši svatou, při níž předá pallia novým arcibiskupům, mezi nimiž bude také arcibiskup pražský Mons. Dominik Duka.

RaVat

Dokončení ze str. 1

ního světa je stále více v rukou duchovních z Třetího světa. Tato evangelizace je zvláště obtížná ve Druhém světě, kde desítky let komunismu vymazaly u několika generací povědomí o Bohu, o víře, o historii křesťanství.

Jeden z afrických biskupů řekl, že když přicházeli misionáři do Afriky, nacházeli zde velmi zbožné lidi, otevřené Bohu a Evangelium. Misie v dnešní Evropě je odlišná: ona prvotní zbožnost zde chybí. Misionářů je zde zapotřebí také proto, že poznání Krista nelze získat jen z médií nebo internetu, ale ze skutečného osobního setkání.

Podle agentury Fides připravila -mf-

Zavražděn Mons. Luigi Padovese, předseda Turecké biskupské konference

Arcibiskup Luigi Padovese, předseda Turecké biskupské konference, byl ve svém domě v Iskenderunu na jihu Turecka „doslova podříznut“. Pachatelem je jeho řidič. V pátek měl Mons. Padovese letět na Kypr, kde měl převzít od papeže pracovní podklad pro biskupskou synodu o Blízkém východě.

Jak uvedl ředitel tiskového střediska Svatého stolce P. Federico Lombardi, podle sestry Eleonory, asistentky Mons. Padovese, odjel biskup pracovat a studovat do malého domku, vzdáleného několik kilometrů od jeho bydliště, který k tomuto účelu využíval. Stal se obětí vraždy jistého Murata, muže kurdského původu, který byl v domě zaměstnán jako řidič a údržbář. Podle sestry Eleonory se u něho daly pozorovat projevy nevyrovnanosti. Proto P. Lombardi míní, že „politické motivy či souvislost s nedávným politickým napětím lze vyloučit“. Dále řekl: „Faktem zůstává, že Mons. Padovese byl člověk, který věnoval svůj život hlásání evangelia lásky a pokoje v obtížných situacích a bude zařazen mezi svědky Evangelia.“

Předseda Rady evropských biskupských konferencí (CCEE) kardinál Peter Erdő ve svém prohlášení připomněl, že se tragická smrt Mons. Padovese udála na slavnost Těla a Krve Páně, a vyjádřil solidaritu celé katolické církvi v Turecku.

Mons. Padovese se měl účastnit cesty Benedikta XVI. na Kypr, kde spolu s dalšími patriarchy a představiteli katolické církve měl převzít *Instrumentum laboris* zvláštní biskupské synody pro Blízký východ, která se bude konat letos v říjnu.

„V předvečer papežovy cesty na Blízký východ, kterou chce také podpořit zdejší křesťanskou komunitu, jež v tomto regionu žije, tato skutečnost nabírá zvláštní intenzitu. Ukazuje, jak naléhavá a nezbytná je pro tuto komunitu solidarita a podpora univerzální Církve,“ upozorňuje P. Lombardi.

K incidentu se vyjádřil také Svatý otec při svém letu na Kypr: „Máme o tom málo informací, ale je jisté, že to nebyla politická či náboženská vražda, ale že šlo o individuální záležitost. Teprve tedy očekáváme celé vysvětlení, ale nechceme tuto tragickou událost míchat do dialogu s islámem a do problematiky naší cesty.“

Arcibiskup Padovese, narozený v roce 1947, byl členem františkánského řádu.

Podle Kathnet, TS ČBK a Radio Vaticana

Kanada: Parlament jednomyslně pro potraty

Parlament kanadské provincie Quebec jednomyslně 109 hlasy potvrdil „právo žen na svobodnou volbu a bezplatné a dostupné potratové služby“, 16 poslanců nebylo přítomno. Stalo se tak na návrh podporovaný všemi politickými stranami zastoupenými v parlamentu. Návrh přednesla Carole Poirier ze strany Parti Québécois. Šlo o reakci na vládní rozhodnutí nefinancovat potraty ve třetím světě, *pro-life* pochod v Ottawě s 12 500 účastníky, *pro-life* prohlášení arcibiskupa Quebecu a kanadského primase kardinála Ouelleta, jakož i na návrh zákona, který by měl chránit ženy před nucením k potratu. Kardinál Ouellet nedávno potvrdil, že Církev nejen učí, že potrat je morální zlo, ale že musí být zakázán zákonem a jeho provedení trestáno jako zločin.

Georges Buscemi, prezident Quebecké kampaně pro život, řekl, že hlasování je znamením, že mezi zákonodárci v Quebecu není nikdo, o koho se *pro-life* hnutí může opírat. Možná, že někteří poslanci se úmyslně vyhnuli hlasování svou nepřítomností na zasedání parlamentu, ale nenašel se nikdo, kdo by se postavil proti. Řekl, že mnoho voličů Quebecu je sice *pro-life*, ale volí propotratová Bloc Québécois, protože jsou nacionalisté.

HPŽ ČR

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Svatý otec na Kypru

První den své návštěvy Kypru se Benedikt XVI. setkal s prezidentem, vládními představiteli a členy diplomatického sboru. Ve své promluvě k nim připomněl řecké filosofy, kteří nás naučili pojmu obecného dobra: toho lze dosáhnout vlivem národa, který má jasný morální pohled a odvahu.

Papež řekl, že existují tři cesty, jak „respektovat a prosazovat mravní pravdu v politickém a diplomatickém světě na národní i mezinárodní úrovni“. Především je třeba, aby se jednalo odpovědně na bázi faktických znalostí.

Za druhé je třeba dekonstruovat politické ideologie, jež chtějí nahradit pravdu. Tragické zkušenosti 20. století vedly k nelidskosti, jež plyne z potlačení pravdy a lidské důstojnosti.

Za třetí si prosazování pravdy vyžaduje stálé úsilí postavit pozitivní zákony na etických principech přirozeného zákona. Jednotlivci, obce i státy, nejsou-li vedeny objektivními mravními pravdami, se stávají sobeckými a bezohlednými; svět se pak stává nebezpečným místem k životu.

Dále se papež setkal v Nikósii s katolickou komunitou Kypru, která čítá 25 000 lidí. Papež katolíkům řekl, že jsou povoláni žít víru ve světě, kde se předávají hodnoty Evangelia už po generace a jsou zakořeněny v kyperské kultuře. Katolíci mají v lásce k bližnímu usilovat o jednotu s ostatními křesťany a o dialog s nekřesťany.

Papež se výslovně obrátil k pracovníkům katolických škol. Poukázal na to, že jejich práce navazuje na tradici katolické církve na Kypru. Mladé lidi vyzval, aby byli silní ve víře, sloužili Bohu radostně a pomáhali budovat lepší budoucnost Církve a Kypru. Mladí lidé mu pak předvedli dramatické a hudební pásmo.

Téhož dne brzy odpoledne se Benedikt XVI. setkal s pravoslavným arcibiskupem Chrysostomem II. I při této příležitosti vyjádřil naději, že spolupráce křesťanů podpoří mír a svobodu v regionu. Připomněl, že Kypr se tradičně pokládá za součást Svaté země.

VIS

Téměř čtvrt milionu návštěvníků Noci kostelů

Po loňské premiéře v brněnské a plzeňské diecézi se letos konala Noc kostelů na území celé republiky 28. 5. 2010 pod záštitou všech diecézních biskupů a řady veřejných činitelů. Iniciativa má ekumenický rozměr a dává možnost nejširší veřejnosti seznámit se zajímavou formou s kulturním a duchovním dědictvím sakrálních prostor. Letos možnosti využilo téměř 250 000 návštěvníků ve více než 400 církevních objektech.

V mnoha diecézích získal sympatie tzv. Poutnický pas, jehož platnost na některých místech není omezena jen na Noc kostelů.

TS ČBK

Mexiko: Kdo nebude podávat abortivní pilulku, půjde do vězení

Nejvyšší mexický soud rozhodl, že abortivní „pilulka po“ musí být distribuována všemi nemocnicemi v Mexiku, veřejnými i soukromými. Předseda Nejvyššího soudu prohlásil, že vedoucí pracovníci, kteří odmítnou vyhovět tomuto rozhodnutí, mohou být odstraněni ze svých pozic, soudně stíháni a uvězněni.

Soud popřel, že pilulka způsobuje potrat, takže je kompatibilní s ústavními dodatky týkajícími se práva na život, které byly nedávno přijaty v některých mexických státech. Podle ministra Josého Ramóna Cossíy ti, kdo se odmítnou podřídit, budou čelit velmi vážným důsledkům, neboť neposlušnost je jednou z nejvážnějších věcí, kterými se zabývá ústava. Lékařům nebude poskytnuto privilegium výhrady svědomí.

HPŽ ČR

Česká charita pomáhá při povodních 2010

Na pomoc obětem letošních povodní bude využito stávající sbírkové konto Diecézní charity ostravsko-opavské: 5015003434/5500

u Raiffeisenbank, variabilní symbol 333.

Lze také zaslat dárcovskou SMS ve tvaru DMS POVODNE2010 na číslo 87777 (jedna DMS stojí 30 Kč, Charita obdrží 27 Kč).

Válečné ročníky Osservatore Romano na internetu

Newyorská nadace Pave the way získala od listu *Osservatore Romano* povolení publikovat na internetu archivovaná vydání z let 1938–1945. Nadace se snaží vyhledat a publikovat fakta ohledně Pia XII. a jeho snah pomoci za války Židům. Tak přibude asi 24 000 stránek k rozsáhlé *online* knihovně, jež zahrnuje i videa rozhovorů, jež mohou pomoci pochopit jednání Svatého stolce v této době.

Kathnet

Italští biskupové varují před demografickou sebevraždou

Na plenárním zasedání italské biskupské konference varoval janovský arcibiskup Angelo Bagnasco před prudce klesající porodností. V Itálii je dnes polovina rodin bezdětná, další čtvrtina má jen jedno dítě. Podle biskupů je zapotřebí politika orientovaná na děti a kroky, které „osvobodí budoucnost naší společnosti“. Je třeba hájit manželství mezi jedním mužem a jednou ženou jako zdroj morální energie, která dává v dnešní době perspektivu života.

Janovský arcibiskup vyzval ostatní biskupy k větší asistenci rodinám a k organizaci manželské přípravy; je třeba znovu obnovit povědomí, že dítě je dar, který rozšiřuje život a dává budoucnost.

LifeSiteNews

O POSLÁNÍ KNĚZE POSVĚCOVAT

Promluva Benedikta XVI. na generální audienci 5. května 2010

Přinášíme druhou ze tří katechezí Svatého otce k vyvrcholení Roku kněží, v nichž se Služebník služebníků Božích zaměřuje na *tria munera* neboli trojí poslání kněze. V této promluvě se Benedikt XVI. zabývá *munus sanctificandi*, totiž posláním kněze posvěcovat.

Posvěcovat znamená uvádět do styku s Bohem

Dnes bych se rád krátce zastavil u druhého poslání, které má kněz, totiž posvěcovat lidi zejména prostřednictvím svátostí a bohoslužby Církve. Tady je třeba si především položit otázku: Co znamená slovo „svatý“? Odpověď zní: „svatý“ je specifická kvalita existence Boha, tj. absolutní pravda, dobrota, láska, krása – čiré světlo. Posvěcovat nějakého člověka proto znamená uvádět jej do kontaktu s Bohem, s tímto Jeho bytím světla, pravdy a ryzí lásky. Takovýto kontakt samozřejmě člověka proměňuje. Ve starověku panovalo pevné přesvědčení, že nikdo nemůže vidět Boha, aniž by okamžitě nezemřel. Síla pravdy a světla je příliš obrovská! Pokud se člověk dotkne tohoto absolutního proudu, nepřežije. Na druhé straně existovalo také přesvědčení, že člověk nemůže žít, aniž by s Bohem měl nějaký minimální kontakt. Pravda, dobrota, láska jsou základní podmínky jeho bytí. Je otázkou, jak může mít člověk s Bohem kontakt, který je základní, aniž by byl přemožen velikostí božské existence? Víra Církve nám praví, že Bůh sám

Je třeba se zamyslet nad tím, zda v některých případech nebylo podcenění věrného plnění *munus sanctificandi* výrazem oslabení samotné víry ve spásnou účinnost svátostí, a tudíž v aktuální působení Krista a jeho Ducha skrze Církev ve světě.

vytváří tento kontakt, kterým nás postupně přeměňuje na pravé obrazy Boží.

Tak se opět dostáváme k poslání kněze „posvěcovat“. Žádný člověk sám od sebe, svou vlastní silou nemůže uvést druhého do kontaktu s Bohem. Podstatnou součástí milosti kněžství je dar, poslání vytvářet tento kontakt. Dochází k tomu hlásáním Božího slova, při kterém nám jeho světlo vychází vstříc. Obzvláště hutným způsobem se uskutečňuje ve svátostech. Ponoření do velikonočního mystéria smrti a vzkříšení Krista nastává ve křtu, je posíleno biřmováním a smířením, je živeno eucharistií, tj. svátostí, která buduje Církev jako Boží lid, Tělo Kristovo a Chrám Ducha Svatého (srov. Jan Pavel II., *Pastores gregis*, 32). Sám Kristus tedy posvěcuje, to znamená vtahuje do sféry Boží. Úkonem svého nekonečného milosrdenství některé povolává k tomu, aby „byli“ s Ním (srov. Mk 3,14) a stali se prostřednictvím svátostí svěcení, navzdory lidské ubohosti, účastníky Jeho vlastního Kněžství, služebníky onoho posvěcení, rozdateli Jeho tajemství, jakými „mosty“ setkání s Ním, Jeho prostředkování mezi Bohem a lidmi a lidmi a Bohem (srov. *Presbyterorum ordinis*, 5).

Zvěstování versus posvěcování?

V posledních desetiletích se vyskytl tendence směřující k tomu, aby v totožnosti a poslání kněze převažovala dimenze zvěstování odděleně od posvěcování; často se tvrdilo, že prý je třeba překonat pouhou svátostnou pastoraci. Je však možné autenticky konat kněžskou službu překonáním svátostné pastorace? Co vlastně pro kněze znamená evangelizovat, v čem spočívá takzvaný primát zvěstování? Evangelia podávají, jak Ježíš prohlašuje, že zvěstování Božího království je cílem jeho poslání; toto

poslání však není jenom „promluva“, ale zahrnuje zároveň Jeho jednání. Znamení, zázraky, které Ježíš koná, ukazují, že království přichází jako přítomná skutečnost, která v posledku splývá s jeho vlastní Osobou, sebedarováním. A totéž platí pro vysvěceného služebníka: on, kněz, představuje Krista, Otcova Poslaného, pokračuje v jeho poslání prostřednictvím „slova“ a „svátosti“, v této úplnosti těla a duše, znamená a slova. Svatý Augustin v jednom dopise biskupovi Honorátovi z Thiabe říká o kněžích: „Ať jsou tedy služebníky Krista, služebníky Jeho slova a svátosti, toho, co poručil nebo povolil“ (*Epist.* 228, 2). Je třeba se zamyslet nad tím, zda v některých případech nebylo podcenění věrného plnění *munus sanctificandi* výrazem oslabení samotné víry ve spásnou účinnost svátostí, a tudíž v aktuální působení Krista a jeho Ducha skrze Církev ve světě.

Ve svátostech Církve působí Kristus Pán

Kdo tedy zachrání svět a člověka? Jediná odpověď, kterou můžeme dát, zní: Ježíš Nazaretský, ukřižovaný a vzkříšený Pán a Kristus. A kde se aktualizuje tajemství smrti a vzkříšení Krista, které přináší spásu? V působení Krista skrze Církev, zejména ve svátosti eucharistie, která zpřítomňuje výkupnou obět Božího Syna, ve svátosti smíření, která ze smrti hříchu navrácí k novému životu, a v každém úkonu svátostného posvěcení (srov. *PO*, 5). Je proto důležité prosazovat odpovídající katechezi, která pomáhá věřícím chápat hodnotu svátostí, ale rovněž je nezbytné podle příkladu svatého faráře arského být ochotní, velkorysí a pozorní, když rozdáváme bratřím poklady milosti, které Bůh vložil do našich rukou a kterých nejsme páni, nýbrž strážci a správci. Především

v této naší době, v níž se z jedné strany zdá, že víra slábne, a z druhé strany se vynořuje hluboká potřeba a šířící se touha po spiritualitě, je nezbytné, aby každý kněz pamatoval na to, že misijní zvěst, bohoslužba a svátosti nejsou v jeho poslání nikdy odděleny, a aby prosazoval zdravou svátostnou pastorační formující Boží lid a pomáhající žít v plnosti liturgii, církevní bohoslužbu a svátosti jako nezasloužené dary Boží, tedy svobodné a účinné úkony jeho spasitelského působení.

Kněz jako pokorný nástroj Boží

Při letošní mši svaté se svěcením olejů jsem připomínal, že „středem kultu Církve je svátost. Svátost znamená, že na prvním místě nejsme my, kteří něco činíme, ale že nám Bůh svým konáním v předstihu vychází vstříc, hledí si nás a vede nás k sobě. ... Bůh se nás dotýká skrze materiální skutečnosti, ... které On najímá do své služby a činí z nich nástroje setkání mezi námi a Ním samotným.“ (*Homilie při mši sv. se svěcením olejů*, 1. dubna 2010). Pravda, podle níž ve svátosti „nejsme my těmi, kteří něco dělají“, se týká a má týkat také kněžského vědomí. Každý kněz dobře ví, že je nezbytným nástrojem Božího spasitelského jednání, ale vždycky nástrojem. Toto vědomí skýtá pokoru a velkorysost v udělování svátostí při respektování kanonických norem, ale také hluboké přesvědčení, že posláním kněze je umožňovat všem lidem sjednoceným v Kristu dávat se Bohu jako živá, svatá a Jemu milá oběť. Pokud jde o primát *munus sanctificandi* a správnou interpretaci svátostné pastorační, je opět příkladem svatý Jan Maria Vianney, který jednoho dne jistému muži, jenž říkal, že nemá víru, a chtěl s ním diskutovat, odpověděl takto: „Příteli můj, to jste na špatné adrese, já neumím rozumovat... ale potřebujete-li útěchu, jděte tam... (přičemž svým prstem ukázal neúprosně ke zpovědnici) a věřte mi, že mnoho jiných, kteří tam byli před vámi, toho nelitovalo“ (srov. Monnin A., *Il curato d'Ars. Vita di Gian-Battista-Maria Vianney*, vol. I, Torino 1870, str. 163–164).

Svým svátostným životem má kněz dávat příklad

Drazí kněží, prožívejte s radostí a láskou liturgii a bohoslužbu. Je to činnost, kterou

Rembrandt Harmenszoon van Rijn: Večeře v Emauzích (1648). Foto: britanica.com/Francis G. Mayer/Corbis

koná Vzkříšený mocí Ducha Svatého v nás, s námi a skrze nás. Chtěl bych zopakovat svou nedávnou výzvu: „Je nezbytné vrátit se do zpovědnic jako na místo slavení svátosti smíření, ale také jako na místo častějšího „přebývání“, aby věřící mohl nalézt milosrdenství, radu a útěchu, cítit se milován a pochopen Bohem a zakusit přítomnost Božího milosrdenství, vedle reálné přítomnosti v Eucharistii“ (*Promluva k apoštolské penitenciarii*, 11. března 2010). Chtěl bych také vybidnout každého kněze, aby intenzivně slavil a žil eucharistií, která je jádrem poslání posvěcovat. Ježíš chce přebývat s námi, žít v nás, sám se nám darovat, ukázat nám nekonečné milosrdenství a něhu Boží, jedinou Oběť Kristovy lásky, jež se zpřítomňuje, uskutečňuje mezi námi, sahá až k trůnu Milosti, v přítomnosti Boha objímá lidstvo a sjednocuje ho s Ním (srov. *Promluva k římskému kléru*, 18. února 2010). Kněz je povolán být služebníkem tohoto velkého mystéria, ve svátosti i v životě. Třebaže „velká tradice Církve zajisté správně

oprostila svátostnou účinnost od konkrétní existenciální situace jednotlivého kněze, čímž je vhodně naplněno legitimní očekávání věřících..., nijak to neosvobozuje od nutného a nezbytného úsilí o mravní dokonalost, které musí sídlit v každém opravdu kněžském srdci“. Příkladem víry a svědectví svátosti od svých pastýřů Boží lid právem očekává (srov. Benedikt XVI., *Promluva ke členům Kongregace pro klérus*, 16. března 2009). A právě kořen vlastního posvěcení nalézá kněz ve slavení posvátných tajemství (*PO*, 12–13).

Drazí přátelé, buďte si vědomi velkého daru, kterým jsou kněží pro Církev a pro svět. Prostřednictvím jejich služby Pán pokračuje ve spáse lidí, zpřítomňuje se a posvěcuje. Děkujte za ně Bohu a buďte svým kněžím zejména v těžkostech nablízku svojí modlitbou a podporou, aby stále více byli pastýři podle srdce Božího.

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana
(mezititulky redakce)

ZASE TU MÁME SEXUÁLNÍ VÝCHOVU!

Poslání Výboru na obranu rodičovských práv stále aktuální. Kdo převezme štafetu?

V měsíci dubnu se objevilo na webu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR *Doporučení MŠMT k realizaci sexuální výchovy v základních školách* a metodická příručka *Sexuální výchova – vybraná témata*. Vzhledem propagaci v médiích si oba materiály přečetlo velké množství lidí a hned se objevily reakce znechucených rodičů i pedagogů.

K oběma materiálům o sexuální výchově, které letos v dubnu vydalo ministerstvo školství, se vyjádřila kriticky Česká biskupská konference a Hnutí Pro život ČR, *Katolický týdeník* věnoval tématu přílohu Doma v č. 20/2010, v 19. č. *RC Monitoru* reagovala M. Freiová na přínosný televizní pořad *Máte slovo* z 13. května.

Trocha historie

Se zaváděním povinné sexuální výchovy do škol začalo MŠMT už v roce 1995. I tehdy z toho bylo veliké pobouření a jako reakce na tuto diktaturu vznikl Výbor na obranu rodičovských práv (VORP). Jako bývalá mluvčí tohoto výboru bych se chtěla podělit s rodiči školních dětí o některé naše zkušenosti. Protože archiv VORP je velmi rozsáhlý a neutříděný, budu vycházet hlavně ze svých vzpomínek; chronologické údaje proto nemusí být vždy přesné a zmiňované dokumenty zatím nemohu citovat.

Na sklonku roku 1994 vyšel v *Respektu* článek o připravované povinné sexuální výchově v základních školách. Dr. Brunclíková z MŠMT tam tvrdila, že tento předmět se zavádět bude, „ať se to rodičům líbí, nebo ne“. O Vánocích pak vyšlo v denním tisku další sdělení, že to bude „soustavná a systematická sexuální výchova již od 1. třídy“. Protože je prý zrovna ministrem člen KDS (Křesťansko-demokratická strana, dnes zaniklá) a autory koncepce jsou sexuologové Jiří Mellan a křesťan Antonín Brzek, garantuje to vysokou morální úroveň vyučovaného předmětu.

Už druhý den mně telefonovala předsedkyně členka Klubu křesťanských žen (KKŽ) ve Zlíně a matka tří dětí Mgr. Lucie Cekotová, rozčilená zmíněným člán-

kem. Říkala, že je úplně jedno, kdo je zrovna teď ministrem a co garantuje, protože jakmile si pustíme do škol povinný předmět (a ještě k tomu od první třídy), hned se toho mohou chopit různé „úchylové“ a nic s tím nenaděláme. Po téměř detektivním pátrání jsme si s Lucií sehnaly zmíněnou koncepci a byly jsme šokovány, co všechno se mají naše děti učit. Tehdejší koncepcce se od té součas-

I když se nám nelíbil obsah předmětu sexuální výchovy, nepostavili jsme svůj protest na diskusích o náplni předmětu, ale na porušených právech rodičů. Naším hlavním cílem byla jejich obrana.

né v zásadních věcech nelišila – byla tam podpora nevázaného předmanželského sexu, homosexuálního chování, masivní propagace hormonální antikoncepce, přípustnost potratů apod. Návrhy hodin s praktickými ukázkami navlékání kondomů a jinými hrami byly také podobné. Jen „genderová problematika“, kterou současný projekt zohledňuje, nás tehdy ještě nezasáhla.

Lucie srovnala texty „katolika“ MUDr. A. Brzka s názory nechvalně známého MUDr. R. Uzla a nenašla podstatné rozdíly. Konzultovaly jsme to s lékařem Františkem Matušinou, který získal závěrečnou zprávu Brzkova grantového výzkumu o sexuálním chování mládeže v ČR a porovnal ji s výsledky v USA, kde se A. Brzek pro svou sexuální výchovu

inspiroval. Zjistil, že naše mládež, pokud jde o negativní jevy, jako je předčasný sexuální život, těhotenství nezletilých, pohlavní choroby apod., je na tom mnohem lépe než mládež v USA, kde soustavná sexuální výchova probíhala. I když logicky uvažující člověk by se proto tomuto typu výuky vyhnul, Brzek ji naopak na základě svého grantu doporučil.

Rychle jsme kontaktovali spolky a osobnosti, zabývající se rodinnou morálkou, s prosbou o pomoc a radu. A tak se již 5. ledna 1995 sjíždí do Brna skupina lidí, kteří zakládají VORP. Mezi prvními 13 členy výboru byly ženy z Klubu křesťanských žen, zástupci jihlavské skupiny Pro život (nyní Hnutí Pro život ČR), lékařských a pedagogických organizací a rodinných iniciativ z různých měst. Jako mluvčí si zvolili autorku tohoto článku. Vydali jsme první tiskové prohlášení o založení VORP a jeho cílech, které dostali kromě novinářů i různé křesťanské organizace, strany, představitelé státu a MŠMT. I když se nám nelíbil obsah předmětu sexuální výchovy, nepostavili jsme svůj protest na diskusích o náplni předmětu, ale na porušených právech rodičů. Naším hlavním cílem byla jejich obrana:

„VORP je dobrovolným sdružením občanů ... se společným zájmem chránit právo rodičů na výchovu dětí ve shodě s morálním a náboženským přesvědčením rodičů.

Cílem činnosti VORP je pomoc školám a kompetentním institucím k pozitivnímu výchovnému vlivu na děti a mládež. Důraz klade zejména na nutnost včasné a důkladné informovanosti rodičů o výchovných programech.

VORP monitoruje případné negativní působení školských a jiných institucí,

sdělovacích prostředků, vydavatelů ... na mravní výchovu dětí a mládeže a vystupuje proti němu."

(Výběr ze stanov schválených 11. listopadu 1995 a registrovaných Ministerstvem vnitra ČR dne 29. 4. 1996)

Lucie také napsala první petici protestující proti povinné sexuální výchově. Rozeslali jsme ji jednotlivým farnostem a spřízněným organizacím.

Pak se spustila lavina... Denně volalo obrovské množství rodičů, věřících i bez vyznání, kteří nám vyjadřovali podporu, sdělovali své zkušenosti s různými programy sexuální výchovy, nabízeli pomoc a dávali rady. Obracely se na nás noviny a televize, vycházely rozhovory a články, objektivní i plně polopřavd. Denně chodily desítky dopisů s podepsanou peticí a s *bianco* obálkami a známkami, které nám lidé zasílali jako příspěvek k našim finančním výdajům. Odpověděli i představitelé státních institucí – neslaně, nemastně a nekonkrétně, jak je jejich zvykem.

Protivenství sílí...

Byli jsme z toho vyčerpaní, ale šťastní, že máme takovou podporu. Museli jsme však řešit i věci velmi nepříjemné, nenávislné reakce a podrazy. Nepříjemné pro nás bylo především to, že koncepci sexuální výchovy předložila KDU-ČSL v rámci duchovní obnovy národa. (Jaký paradox!) Brzek byl totiž jejím aktivním

členem a představil celostátnímu vedení KDU-ČSL ke schválení text, který obsahoval jen heslovitě naznačené mravní cíle, které chce u mládeže svou sexuální výchovou dosáhnout. Návrh byl schválen těsnou většinou. Protože lidová strana měla (hlavně na Moravě) vysokou morální prestiž a podporovala řadu proročinných iniciativ – na její půdě vznikaly mj. i skupiny Pro život –, nechtěli jsme ji poškodit. Přitom jsme museli dokázat, že v sobě chová „trojského koně“ v podobě Brzka a jeho podporovatelů. Obrátili jsme se nejprve osobně na členy celostátního vedení KDU-ČSL. K našemu údivu většina z nich Brzkův projekt vůbec neviděla a byli nemile překvapeni citacemi, které jsme jim předložili.

Sám Brzek proti nám rozpoutal doslova nenávislnou kampaň, kde členy VORP označil za „bigotní staré panny, které by nejraději dětem říkaly, že je přinesl čáp“.

Shovívavý a chlácholivý tón používali ve svých dopisech i ministerští úředníci, jako by chtěli naznačit: Vy hloupí rodiče, my přece nejlépe víme, co je pro vaše děti dobré, tak už dejte pokoj!

Jezdil neúnavně po místních organizacích KDU-ČSL, základních školách i univerzitách, kde představoval ušlechtilé cíle své sexuální výchovy a nás různě pomlouval. Byl to schopný člověk výrazného vzhledu, výmluvný a přesvědčivý, proto mu mnoho lidí uvěřilo. Na Univerzitě Palackého v Olomouci například členy VORP (zvláště jejich mluvčí) nazval „sexuálně frustrovanými jedinci s patologickými sklony“.

Intrikovali proti nám i jiní Brzkovi příznivci. Hned po založení VORP mně telefonovala mluvčí KDU-ČSL Eva Rolečková. Mluvila se mnou shovívavým hlasem, abychom nebránili takovým projektům, že přece děti nějaké poučení potřebují a bratr Brzek jim ho určitě podá velmi taktně. (Shovívavý a chlácholivý tón používali ve svých dopisech i ministerští úředníci, jako by chtěli naznačit: Vy hloupí rodiče, my přece nejlépe víme, co je pro vaše děti dobré, tak už dejte pokoj...) Po dlouhém monologu jsem se Evy pouze zeptala, jestli jeho koncepci četla. Po negativní odpovědi jsem ukončila zbytečný hovor.

Pozdější setkání s předsedou strany probíhalo poněkud jinak. Josef Lux patřil mezi osobnosti, které dovedou velmi rázně prosazovat svůj názor, ale jsou schopny i věcně diskutovat a přijímat argumenty. Po přivítání mi bylo jasné, že měl o nás informace pouze od A. Brzka a své mluvčí. Na úvod nám totiž udělal přednášku, že on své děti o otázkách sexuality informuje sice podle mravních zásad, ale otevřeně, že se jim nestydí jako zemědělec vysvětlit třeba i kastraci hospodářských zvířat. Odpověděla jsem mu jen jednou větou: že i členové VORP své děti informují o sexualitě a že bojujeme pouze za to, abychom to mohli dělat my, a ne učitelé nebo sexuologové, jejichž mravní názory vůbec neznáme. Hluboce se zamyslel a setkání ukončil. Po několika dnech mě kontaktoval v Brně, a to už měl v ruce Brzkovu koncepci. Přiznal se, že ji čte poprvé, a tvářil se trochu rozpačitě. Vysvětlil mně, že opravdu nemůže na všechno osobně dohlížet, proto mu různé programy chystají lidé, kterým důvěruje. Doktor Brzek mezi ně patřil.

Přes Brzkovy pomluvy jsme dostali poštou množství petic od členů KDU-ČSL, které často podepsaly celé místní

organizace z Moravy i Čech. Pak strana nenápadně z podporování „soustavné a systematické sexuální výchovy“ vycovala. Omluvy a veřejného prohlášení jsme se sice nedočkali, ale po několika týdnech mi volal jeden vysoký stranický představitel: „Vy jste nás dostali z pěkného průšvihů a ostudy, musím vám ze srdce poděkovat.“ Aspoň tak.

Zatímco mezi lidoveckými špičkami byl o sexuální výchovu jistou dobu boj, podpora Církve byla od počátku jednoznačná. I když se Brzek odvážil veřejně tvrdit (nejspíš na zasedání vedení KDU-ČSL), že biskupové jeho koncepci podporují, stal se přesný opak. V červnových *Informacích VORP*, které jsme vydávali, se píše: „Česká biskupská konference na svém zasedání reagovala na problematiku sexuální výchovy krásným, morálně povzbuzujícím prohlášením. Plný text byl otištěn v *Acta Curiae Archiepiscopalis Olomucensis* a v týdeníku *Světlo*. V *Katolickém týdeníku* a *Hlasu* tato věta (asi podporující VORP) „náhodou“ vypadla. „ČBK ... vydala list, který měl být čten ve všech kostelích, v brněnské diecézi se tak stalo 2. 6. 1995.“ K naší radosti iniciativu VORP podpořily i další církve a náboženské společnosti, které jsme oslovili, a zaslali nám podepsané petice.

A co ministerstvo? Po mnoha dopisech a urgencích s námi začalo komunikovat. Zaslali jsme jim totiž tak dlouho všechny petice a dopisy odpůrců sexuální výchovy, až se situace stala i pro ně neudržitelnou a muselo nás začít brát jako partnery k jednání. Naše první petice získala po velmi krátkém čase asi 30 000 podpisů a tím se v roce 2005 zařadila na 2. místo za petici požadující omezení propagace násilí ve sdělovacích prostředcích, kterou podepsalo přes 40 000 občanů. Skončily tím snad pokusy o zavedení povinné sexuální výchovy do škol? V žádném případě! Zájmové skupiny neustaly se svým nátlakem na ministerstvo.

Zápas nekončí

Ve školním roce 1995–96 sice sexuální výchova do škol zavedena nebyla, ale již v polovině září jsme dostali od dr. Šumského z MŠMT k připomínkování osnovy nového předmětu *Výchova ke zdravému způsobu života* (autorky

Marádová a Kubrichtová), která byla již od 1. září 1995 pokusně zavedena do 25 škol (!) a v dalším školním roce 1996–97 byla plánována do všech. Její součástí byla v tomto novém obalu i Melanová-Brzkova sexuální výchova. V odpovědi ministerstvu jsme tuto výchovu nedoporučili z důvodu, které se opakují v mnoha prohlášeních i dokumentech VORP. Vadila nám především ta skutečnost, že stát pomocí svých školských zařízení chce opět vychovávat děti v jakési ideologii, tentokrát konzumní, kterou by rodiče neměli mít možnost ovlivnit. (Podle Brzka má každý člověk svoje vlastní morální zásady, které se mohou dále měnit.)

Po mnoha dopisech a urgencích s námi ministerstvo začalo komunikovat. Zaslali jsme jim totiž tak dlouho všechny petice a dopisy odpůrců sexuální výchovy, až se situace stala i pro ně neudržitelnou a muselo nás začít brát jako partnery k jednání.

Tento předmět nedoporučily ani další instituce, které jej dostaly k připomínkování, a proto VORP ve spolupráci s jinými organizacemi (YMCA, Křídla) odstartoval v květnu 1996 na Svátek matek druhou petiční akci. Signatáři požadovali, aby veškeré předměty nebo okruhy učiva, které souvisejí s hodnotovým systémem člověka, byly nepovinné. Již v měsíci květnu přesáhl počet podpisů 10 000 a umístil se na 2. místě za peticí požadující zprísňení trestního zákona (LN, 10. 6. 1996), ke konci srpna to bylo již 21 476 podpisů (LN, 12. 9. 1996). Tak výrazný ohlas nebylo možno ignorovat, což pochopili i úředníci na MŠMT, kteří požadavkům VORP vyhověli. Přesto však „naši přátelé“ dále v krajských pedagogických centrech a na pedagogických fakultách školili učitele i studenty, jak

seznamovat malé děti s prezervativy, učit je popisovat pohlavní akt a beze studu vyprávět před třídou o svých intimních (třeba i zvrácených) zkušenostech.

VORP fungoval ještě další tři roky a shromažďoval informace rodičů o různých projektech sexuální výchovy, které se ve školách objevují, a o organizacích nebo občanských sdruženích, které je nabízejí. Morálně vhodné projekty a knihy jsme pak doporučovali dalším rodičům a učitelům. Radili jsme rodičům, kterými zákony se mají zaštitit v diskusi s učiteli nebo řediteli škol. Zástupci našeho výboru také jezdili podpořit rodiče tam, kde diskuse s představiteli školy byla obzvláště tvrdá. Doporučovali jsme odvolávat se na tyto zákony:

(1) *Rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona.* (4) *Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů, děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči.* (5) *Rodiče, kteří pečují o děti, mají právo na pomoc státu.* (*Listina základních práv a svobod – součást ústavního pořádku ČR*, hlava čtvrtá, čl. 32)

Rodiče mají přednostní právo volit druh vzdělání pro své děti. (*Všeobecná deklarace lidských práv*, čl. 26, odst. 3.)

Státy, smluvní strany Paktu, se zavazují respektovat svobodu rodičů... zajistit náboženskou a morální výchovu svých dětí podle vlastního přesvědčení rodičů. (*Mezinárodní pakt o občanských a politických právech*, čl. 18, odst. 4.)

Státy, smluvní strany Paktu, se zavazují respektovat svobodu rodičů... a zajišťovat náboženskou a morální výchovu jejich dětí ve shodě s jejich vlastním přesvědčením. (*Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech*. Čl. 13, odst. 3.)

Koncem roku 1999 byla poslední schůze VORP, o které mám záznamy. Pak už nejspíš naše děti odrostly základní škole a my jsme ztratili osobní motivaci v aktivní činnosti pokračovat.

O současné situaci ve školství nemám příliš přehled, ale domnívala jsem se, že jednotné osnovy pro základní školy snad ani neexistují. Proto mě tak nemile překvapilo *Doporučení a Příručka MŠMT*. Je to sice jen doporučení, ale čert nikdy nespí.

Dokončení na str. 15 dole

ELISABETH BADINTEROVÁ: ZHANOBENÍ MATEŘSTVÍ

Seriál Architekti kultury smrti (15)

Pohled na dílo této Francouzky umožňuje seznámit se s otřesným názorovým a ideologickým aparátem dnešních feministek. Její myšlenky – například proměňování hodnot pomocí principu antidiskriminace –, představuje současný, stále sílící názorový proud politického, veřejného a kulturního života, distribuovaný v globálním měřítku vládními a mezinárodními institucemi.

Elisabeth Badinterová se svým manželem Robertem, ministrem francouzské socialistické vlády. Foto: yannickrebre.blogspot.fr

Badinterová podporuje již desítky let liberalizaci incestu...

Simone de Beauvoirová odešla roku 1986 – na den přesně šest let po úmrtí svého životního partnera Jeana-Paula Sartra. Na jejím pohřbu zazněla památná slova Elisabeth Badinterové: „Ženy, dlužíte jí vše!“ Tato emotivní slova symbolizují vazby mezi dvěma relativně rozdílnými generacemi v rámci feministického hnutí.

Vlivní a aktivní lidé

Badinterová je doktorkou filosofie. Vyučuje na prestižní École polytechnique, která byla zřízena za Francouzské revo-

luce jako špičková škola pro technokraty vlády, armády i rodičího se průmyslu. Není divu, že na školách tohoto typu, které připravují vysoce postavené státní úředníky, se daří ideologickým doktrínám vycházejícím z marxismu. Manžel Elisabeth Badinterové Robert byl podobného světového názoru jako jeho žena.

Významný člen Socialistické strany má za sebou závažnou akademickou i politickou kariéru. Jako známý profesor trestního práva se proslavil bojem proti trestu smrti. V Mitterrandově éře vystřídal post ministra spravedlnosti (1981–86) a následně předsedy Ústavního soudu (1986–92).

Zrušení trestu smrti pro těžké zločince připravil Robert Badinter ihned po svém nástupu do ministerské funkce a s nemalým ohlasem ho prosadil v Národním shromáždění. Rovněž omezil moc vojenských tribunálů v době míru. Zde ale výčet pozitivních, či alespoň neutrálních kroků Roberta Badintera končí. Ve funkci ministra prosadil pod eufemistickým označením *konsolidace privátních svobod* zrovnoprávnění věkové hranice pro pohlavní styk mezi mužem a ženou s hranicí pro homosexuály. Zcela ignoroval argumenty psychologů, kteří upozorňovali na emoční nestabilitu dospívajících, jež mohou být svedeni osobou téhož pohlaví a pak celý život litovat a trpět výčitkami a pocity méněcennosti, neschopností trvalých vztahů, jakož i poruchami potence a dalšími vadami.

Podobně kontroverzní je i výsledek Badinterova úsilí o zlepšení postavení osob, jež pocitily újmu na svých lidských

právech. Prakticky každý jednotlivec, jehož lidská práva byla nebo mohla být dotčena, se může díky Robertu Badinterovi obrátit se žalobou k Evropskému soudu pro lidská práva. Toho hojně využívají zastánci nejrůznějších hodnot spojených s kulturou smrti, v poslední době např. Irky domáhající se práva na potrat ve své zemi, odpůrci křížů v italských veřejných budovách apod. Francie byla jednou z prvních zemí, jež začaly zavádět tzv. alternativní tresty (např. veřejně prospěšné práce) za méně významné kriminální delikty. Paradoxním důsledkem byl ohromný nárůst drobné kriminality a trestní právo pozbylo svého preventivního účinku. Nyní je Robert Badinter senátorem a angažuje se v boji za práva Tibetu; pojí ho osobní přátelství s 14. dalajlámou a čínskou anexi Tibetu označuje termínem „kulturní genocida“, aniž by si byl ochoten připustit, že něčemu podobnému napomáhá on sám v Evropě.

Nová strategie

Vraťme se ale k jeho manželce. Elisabeth Badinterová se narodila roku 1944 jako dcera majitele rodičího se mediálního impéria *Publicis Group*. Tuto společnost založil její otec Marcel Bleustein-Blanchet roku 1926. Dnes je firma jedním ze čtyř největších světových hráčů na trhu reklamy a marketingu, jehož součástí jsou desítky dceřinných společností.

Badinterová se zapsala do obecného povědomí svou knihou *Mýtus mateřství*. Stejně jako Simone de Beauvoirová glorifikuje Badinterová svobodu a individualismus, varovala před skutečnými

nerozlučně spojenými s manželstvím a těhotenstvím, jež dusí ženu a brání jejímu rozvoji a růstu. Zavrhl Boha a strhala tradiční model rodiny a patriarchát. Místy by mohl vzniknout dojem, že se až prvoplánově snaží navázat na tvorbu Simone de Beauvoirové. Přesto existují tři klíčové rozdíly mezi oběma autorkami.

Jednak opouští Badinterová „historický pesimismus“ své předchůdkyně a nahrazuje jej „evolučním optimismem“; posouvá důraz od protikladů mezi pohlavími k vzájemné podobnosti a konečně dovádí do extrému absolutizaci ega. Tím její vize světa nabývá rozměrů marxistické *science fiction*: muži i ženy nebudou již spoutáni okovy rodových (genderových) předsudků, v nové společnosti svobody a míru neexistují rozdíly mezi pohlavími.

Odmítnutí Boha – odmítnutí lásky a lidství

Co se týče evolučního optimismu Badinterové, základní odlišnost od díla Beauvoirové spočívá v myšlence, že nadvláda mužů není neodstranitelnou daností. Zatímco Beauvoirová rezignuje na změnu konstatováním, že muži díky své biologické převaze měli vždy možnost ovládat společnost, svět politiky i práce, Badinterová nabízí vizi pomalého, přirozeného posunu v novém promyšleném uspořádání vztahů mezi muži a ženami, jež zapříčiní jedinečnou kulturní mutaci. Žena už nesmí být chápána jako trpný nástroj reprodukce a lékem pro její emancipaci je

„...práva žen se stala nadřazenými právům zárodku a povinností matky. Dvacáté století rozhodlo, že existující jedinec má přednost před potenciální lidskou bytostí. Mateřství už konečně není považováno za posvátné a žena se stala jednoduše člověkem.“
Elisabeth Badinterová

antikoncepce a potrat. První, co Badinterová odmítla, bylo biblicky podložené antropologické poselství o komplementaritě mezi mužem a ženou. Komplementarita, soudí myslitelka, znamená nutně nerovnost, vztah asymetrie v sexualitě, kdy jedna strana vztah ovládá a druhá se musí podřídít. Manželství jako harmo-

Badinterová se mylí, pokud se domnívá, že člověk je kompletní sám v sobě. Muž nachází své doplnění v ženě a naopak.

nické doplnění muže a ženy ve vzájemném vztahu Badinterová odmítá. Oproti tomu formuluje premisu, jež by se dala považovat za základ strategie sexuální revoluce: co jedno období vývoje lidstva považuje v sexualitě za tabu, další bude chápat jako praktiku akceptovatelnou, ne-li běžnou. V tomto duchu podporuje již desítky let liberalizaci incestu a domnívá se, že jej čeká podobný kulturní vývoj jako masturbaci.

Potrasy a antikoncepce jsou pro akademičku vítaným základem technologické revoluce lidské reprodukce, neboť umožní ženám vymanit se z otroctví biologické determinace. Tato svoboda rozbíjí rovnítko, platné tisíce let: žena = matka. Vítá, že „práva žen se stala nadřazenými právům zárodku a povinností matky. Dvacáté století rozhodlo, že existující jedinec má přednost před potenciální lidskou bytostí. Mateřství už konečně není považováno za posvátné a žena se stala jednoduše člověkem.“ Badinterová tento „úspěch“ připisuje rozšíření ateismu – Bůh již není západní společností všeobecně uznáván; tudíž mohly být odstraněny základy pro biologii a morálku, jež vyplývají z přirozeného zákona a jsou reflektovány teologií.

Nová doba, „nové lidstvo“ přinese produkci lidských zárodků mimo tělo matky či těhotenství mužů. Autorka předpokládá brzký vynález inkubátoru, jež nahradí mateřské lůno po celou dobu těhotenství, již od početí – samozřejmě ve zkumavce. Jde však ještě dále. Techno-

logie umožní, aby byl rozvíjející se plod přesunut z těla ženy do těla muže a případně zpět. Císařským řezem může родit i muž. Sdílení těhotenských a porodních bolestí teprve umožní úplné zrovnoprávnění mužů a žen. Fanaticky zaslepena ideologií rovnosti – nejen co do výsledku, ale i co do funkce – popírá zřejmý fakt, že tento postup by byl extrémně riskantní pro dítě i oba jeho rodiče. Zejména ale převrací přirozený a krásný Boží řád: „...jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 2,27)

Dále Badinterová absolutizuje egoismus. „Sebeláska se stává etickým zákonem. Kategorický imperativ již neurčuje podmínky ve vztazích jednotlivce k druhým lidem, ale výhradně ve vztahu k sobě a přikazuje mi milovat sebe, rozvíjet sebe, těšit se ze sebe,“ napsala v jedné ze svých studií. Altruismus, včetně mateřství a otcovství, je opodstatněný jen tehdy, pokud rozvíjí ego. Dítě, kupříkladu, má sloužit k posílení narcismu rodičů.

Klíčem je metoda antidiskriminace

K dosažení svého šíleného snu představuje Badinterová celou řadu praktických kroků, jež mají za cíl omezit jakékoli rozdíly mezi muži a ženami, až kategorie mužství a ženství pozbude smyslu. Nástrojem, jenž bude pro společnost akceptovatelný k dosažení cíle, je rozšíření povědomí o údajné diskriminaci. Praktická politika *antidiskriminace* založená na takto vratkých ideologických základech je bohužel realizována politiky, a zejména úředníky ve většině zemí Evropy.

Badinterová se mylí, pokud se domnívá, že člověk je kompletní sám v sobě. Muž nachází své doplnění v ženě a naopak. Navíc člověka obohacuje celá řada vazeb k ostatním – rodičů k dětem, učitelů k žákům, lékařů k pacientům – a v neposlední řadě osvobozující vztah člověka k milujícímu Trojjedinečnému Bohu, v němž jsme bratry a sestrami.

Josef Mudra

(meztitulky redakce)

Seriál vzniká podle knihy Donald De Marco – Benjamin Wiker: The Architects of the Culture of Death. Ignatius Press, San Francisco 2004, ISBN 1-58617-016-3, 410 stran.

BŮH VE SVÁTOSTECH

Kněžství Nového zákona

Když si člověk uvědomí existenci Boha, chce vztah k nejvyšší bytosti nějak upravit. Vnímá však své omezené síly a schopnosti, svou nehodnost, a proto si hledá prostředníka – kněze. To je společné téměř všem náboženstvím. U náboženství zjeveného, jakým je judaismus nebo křesťanství, je potřeba povolání také ze strany Boha.

Kněz – prodloužená ruka Kristova

Bůh, náboženství a kněz jsou pojmy blízce příbuzné. Tam, kde se setkáváme s jedním z těchto pojmů, nacházíme ihned všechny tři. Pojem Boha a jeho představa, třeba i velmi nedokonalá, vyvolává v člověku náboženský cit, jež člověk vyjadřuje upravením svého vztahu k Bohu, poznanému v ideji nejvyšší bytosti. A to je podstata náboženství.

Vědomí slabosti a bezmocnosti, hříšnosti a všestranně bedného stavu vede člověka k tomu, aby si hledal prostředníka u Boha. A jsme u pojmu kněze, který má vynikat i osobními vlastnostmi, aby mohl být lidskou společností pověřen k zastupování lidu u Boha, k prostředkování mezi lidem a Bohem. To je představa kněze, jak jej chápe i přirozený zákon. Jde-li o kněze v náboženství zjeveném, bude třeba pověření i z druhé strany, ze strany Boží; neboť kněz má být přijat jako zástupce Boha u člověka a člověka u Boha – má dávat věci lidu Bohu a vyprošovat od Boha usmíření a pomoc pro lid.

Nový zákon, zahájený Bohočlověkem Ježíšem Kristem, nese na sobě pečeť jeho kněžství. Na kříži spojil Ježíš Kristus jako jediný dokonalý prostředník a velekněz lidstvo s Bohem, svou krvavou obětí nekonečné ceny usmířil Boha a zahladil hřích člověka. Máme proto, jak praví svatý Pavel, jediného prostředníka Ježíše Krista (1 Tim 2,5), jehož svatá krev, jednou prolitá za lidskou duši, působí stále. A je-li třeba kněží, pak jen proto, aby tato krev byla podávána během věků jednotlivým duším, aby byla rozdělována všem, kdo se přiblíží ke stolu Božích darů. Kristovo kněžství, prodlouženo až do konce věků, jde dějinami lidstva

v oněch jednotlivcích, které povolal Pán a kterým dal podíl na své vlastní moci, na svém poslání, když je učinil pokračovateli ve svém vlastním díle.

Kněžství u protestantů

Všichni, kdo hlásají nesprávné názory o Církvi a o církevní hierarchii, upírají také svátostný ráz katolickému kněžství. Pojem Kristovy Církve je tak těsně spojen s pojmem jeho kněžství, že spolu stojí a spolu padají. Upře-li někdo Kristu založení Církve, upře mu i založení kněžství a posvátné hierarchie. Protestantismus, přijímající Církev jen ve smyslu duchovního království, čistě vnitřního, které neznamená nic jiného než nový život duše, a to život řádu pouze morálního, musí nutně v důsledcích popírat jakoukoli potřebu a existenci kněžství. Harnack a jeho stoupenci hlásali, že Kristus ani nesnil o vytvoření nějaké viditelné, organizované společnosti. A proto všechny náboženské sekty, které se dovolávají jména Kristova, musejí být pokládány za dílo čistě lidské, a právě tak Církev katolická. Evangelium prý je věc tak jednoduchá a tak božská a přitom tak lidská, že musí být uznáno a přijato ihned, jakmile se mu dostane svobody. Království Boží je pouze v našich srdcích a jakákoli společenská organizace působí jen násilí Kristovu evangelium lásky a důvěry k nebeskému Oci. Proto je podle nich kněžství nepřijatelné a organizace Církve a její hierarchie zavrženíhodná.

Tak mluvili už dávno protestanté, tak hlásal do světa Harnack, tak učili v poslední době modernisté. Tak jako je podle nich Církev dílem čistě lidským, tak je lidským dílem i kněžství, o němž prý Kristus nemluví, které neustanovuje.

Biskupské svěcení.

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales)

Kristovo kněžství, prodlouženo až do konce věků, jde dějinami lidstva v oněch jednotlivcích, které povolal Pán a kterým dal podíl na své vlastní moci, na svém poslání, když je učinil pokračovateli ve svém vlastním díle.

Přetvoření Kristovy myšlenky duchovního království v organizovanou společnost Církve vyvolalo nutně vládu v této společnosti neboli hierarchii, a to na podkladě kněžství. Katolické kněžství je proto právě tak výtvořem lidským jako sama Církev.

Musíme si však uvědomit, že fantazie se neshoduje vždy se skutečností. Tvrdí-li protestanté a modernisté, že Církev a kněžství je výplod lidských mozků, usvědčí je Písmo, že Církev a kněžství je dílo Boží. A jejich tajné přání, aby tomu tak nebylo, zůstává vzdáleno skutečnosti, nedostane se z oblasti výmyslů.

„...tak i já posílám vás“

Jakmile Kristus veřejně vystupuje, shromažďuje kolem sebe žáky, učedníky, a ty rozlišuje od ostatních posluchačů a dává jim moc, jakou má sám. Mezi těmito učedníky volí později dvanáct, nazývá je apoštoly a Petra činí jejich hlavou. Tato volba dvanácti není bez hlubokého smyslu. Kristus je chce učinit nositeli své myšlenky, a proto je poučuje více než ostatní, chce jim svěřit své vlastní poslání a moc, kterou sám dostal od Otce, a proto je povolna připravuje v důvěrných rozhovorech, k nimž nemá přístup ostatní lid. To všechno je nám jasné, sledujeme-li slova evangelií.

A čím více se blíží doba Kristova odchodu z tohoto světa, tím jasněji mluví o tom, že jeho dílo má pokračovat až do konce věků a že apoštolové a jejich nástupci budou oděni v jeho vlastní moc. Zvláště ve velekněžské modlitbě Kristově, zaznamenané svatým Janem, projevuje Kristus jasně svůj úmysl vzhledem ke svým pokračovatelům a zástupcům v posvěcování lidstva. „Nazval jsem vás přáteli,“ praví Kristus apoštolům, „protože vám jsem oznámil všechno, co jsem

Tvrdí-li protestanté a modernisté, že Církev a kněžství je výplod lidských mozků, usvědčí je Písmo, že Církev a kněžství je dílo Boží.

Pietro Perugino: Modlitba v zahradě (asi 1492). Foto: wga.hu

slyšel od svého Otce.“ (Jan 15,15) A aby mohli chápat vše, co jim řekl, aby mohli podávat druhým jeho pravdu, slibuje jim Ducha Svatého, který je utvrdí v pravdě a posílí k boji za pravdu. Dříve než odejde k Otci, obrátí se Kristus ke svým apoštolům a dá jim vše, co jim může dát, dá jim nejvyšší poslání, jakého se může dostat člověku: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20,21) „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého...“ (Mt 28,19) Jako by řekl: Ten život, který jsem přinesl na svět, podávejte všem, kdo po něm zatouží. Já jsem život, a proto jsem přinesl náplň Božího života na vaši zem, do stínů pozemské smrti. Nuže, vás posílám, abyste podávali až do konce věků tento život, jímž se duše rodí ve křtu pro Boha.

Aby pak ztotožňování těch, kteří budou pokračovat v jeho poslání, bylo dokonalé, praví jim Kristus: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.“ (Lk 10,16) Tím

dává Kristus své Církvi, představované apoštoly, totéž poslání, jaké měl sám, činí ji svou pokračovatelkou v díle spásy člověka až do konce věků.

Mohli bychom říci už předem, že Kristus nejen ustanovil kněžství ve své Církvi, nýbrž je takřka musel ustanovit. Církev má pokračovat v jeho vykupitelském díle a poslání. Má podávat až do konce věků jeho učení, má posvěcovat duše, má je vést k nadpřirozenému cíli. Proto přišel Kristus, abychom měli život a abychom jej měli v hojnosti. Mají-li apoštolové a jejich nástupci vykonávat toto poslání, musejí být nutně vybaveni zvláštní mocí, kterou jim dá Kristus.

Mimo to Církev, kterou Kristus zakládá, má sice cíle duchovní, nadpřirozené, ale je složena z lidí, kotví na této zemi, a proto má ráz skutečné viditelné společnosti. Každá společnost však potřebuje hlavu, a to hlavu viditelnou, potřebuje vůdce, neboť jinak se nutně rozpadne a zanikne. Proto i Církev potřebovala mít viditelnou hlavu a – má

-li trvat až do skonání světa – tedy vždy novou hlavu. A protože její cíle jsou duchovní, musejí být její vůdčové nutně vybaveni duchovní mocí, vedoucí k nadpřirozeným cílům. Bylo proto třeba, aby Kristus ustanovil ve své Církvi kněžství, jež by bylo účastí v jeho vlastním kněžství, pokračováním jeho vlastního kněžského poslání.

Kněžská moc – moc Kristova

Kristus založil novou duchovní společnost a této společnosti přinesl nový život, život Boží. K tomu, aby se někdo mohl zrodit k novému životu, musí přijmout křest. A právě apoštolům se dostává příkazu podávat tento život všem, kdo o něj požádají.

Má-li však život růst, potřebuje, aby se mu dostalo potravy. Kristus ustanovuje svátost eucharistie a dává apoštolům příkaz jeho jménem obnovovat, opakovat tuto svátost na jeho památku, aby on touto svátostí stále žil v lidských srdcích. Slovy „*To číňte na mou památku*“ (Lk 22,19) dal Kristus apoštolům moc proměňovat chléb v tělo a víno v jeho krev a podávat Bohu v eucharistické oběti svrchovanou poctu. Dal jim však také moc živit duše tímto nadpřirozeným pokrmem, uvádět je ve spojení s Bohem, a takto uskutečňovat jeho vlastní poslání, pro které sestoupil na svět. V té chvíli se dostalo člověku největší moci, o jaké by se neodvážil nikdy snít. Tak jako není nic světějšího nad tělo Páně, tak nelze žádným jiným způsobem více posvěcovat než eucharistií. Dostávají-li apoštolové moc a příkaz posvěcovat věřící tělem Kristovým, dostává se jim nejvyšší účastí v Kristově moci, v jeho kněžství.

A jestliže věřící ztratí hříchem nový život, jehož se jim dostalo v Kristově krvi, mají apoštolové moc jej vrátit každému, kdo bude s lítostí prosit. Po zmrtvýchvstání se Kristus zjevuje apoštolům a praví jim opět: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Duchu Svatého; komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“*“ (Jan 20, 22) V této chvíli se dostává apoštolům jako představitelům samého Boha úžasné

Ježíš Kristus je stále ve své Církvi, žije svou mocí v kněžích, kteří budou až do konce věků učit jeho pravdě, posvěcovat jeho milostí a vést k Bohu v síle autority, přijaté od něho.

moci, kterou mohou vykonávat jen jako zástupci Boží, nástroje Boží všemohoucnosti.

Když si nyní připomeneme Kristovo slovo, podle něhož mají apoštolové jít do celého světa a učit všechny národy, a když si vzpomeneme na jeho příslib, že bude s námi až do skonání světa, pak jasně vidíme, že moc, které se dostalo apoštolům, nebyla dána jen jim, nýbrž všem jejich nástupcům. Neboť apoštolové nemohli osobně splnit Kristův příkaz, aby šli do celého světa, ke všem národům. Bylo potřeba a ještě bude potřeba mnoho času, než bude tento příkaz naplněn do posledního písmene. A právě tak nezůstávají apoštolové až do skonání světa jinak než ve svých nástupcích. Jestliže je s nimi Kristus až do skonání světa, je s těmi, kdo působí dále jeho mocí přijatou od apoštolů. Tak moc Kristova kněžství přechází v Církvi z generace na generaci, aby se všem věkům dostávalo plodů Kristova vykupitelského poslání. Ježíš Kristus je stále ve své Církvi, žije svou mocí v kněžích, kteří budou až do konce věků učit jeho pravdě, posvěcovat jeho milostí a vést k Bohu v síle autority, přijaté od něho.

Svědectví Písma svatého

Všimněme si teď Kristovy Církve, jak se jeví v prvních projevech svého života vzhledem ke kněžství. Ve Skutcích apoštolských se dovídáme, že hned v začátcích svého veřejného působení volí shromážděná Církev jáhny, na něž vzkládají apoštolové ruce a udělují jim svěcením příslušnou moc (Sk 7,6). Podobně čteme, jak apoštolové na místech, kde založili křesťanskou obec, ustanovují starší, to je biskupy a kněze, a udělují jim vzkládáním rukou svěcení (Sk 14,22).

Svatý Pavel připomíná Timotejovi, aby opět rozněcoval v sobě milost Boží, které se mu dostalo vzkládáním rukou Pavlových (2 Tim 1,6). Tohoto svěcení biskupa Timoteje se účastnilo také ostatní duchovenstvo, jak poznáváme z 1. listu Timotejovi, kde Pavel píše: „*Nenech v sobě ležet ladem Boží dar, který ti byl dán prorockým vnuknutím a vzkládáním rukou starších.*“ (1 Tim 4,14) A ponevadž přijetí kněžství je věc nesmírně vážná, upozorňuje Pavel Timoteje, aby sám jako biskup nevzkládal ruce na někoho (to je neuděloval kněžské svěcení) ukvapeně (1 Tim 5,22).

Tajemná moc, která nikdy nebude dostatečně chápána člověkem zde na zemi, soustřeďuje se v rukou kněze, moc, která je účastí v samé tvůrčí moci Boží. Kněz je v Církvi otcem, který posvátnou mocí Boží dává nadpřirozený život dětem Církve, činí z dětí tohoto světa děti Boží a zalidňuje nebe. To proto, že je pokračováním Krista na této zemi; je učitelem na kazatelně, je otcem u křtitelnice a ve zpovědnici, je obětníkem zastupujícím Krista u oltáře, obětníkem, který prostředkuje mezi nebem a zemí.

*Reginald M. Dacík OP
Věrouka pro laiky V.
Krystal, Olomouc 1948
redakčně upraveno*

ThDr. Reginald Maria Dacík OP (1907–1988), český teolog, redaktor, publicista, kněz dominikánského řádu

**„Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.“
(Lk 10,16)**

JE TO I MŮJ ŽIVOT

Recenze filmu *My sister's keeper* (2009)

Foto: 2x Warner Bros. Pictures/Sidney Baldwin

Z darování orgánu, které při normální situaci představuje heroickou lásku, se ve filmu dělá morální povinnost, a tím se zpětně ospravedlňuje výroba sourozence-dárce.

Skvěle zabalený trojský kůň

Rodiče zjistí, že jejich dvouletá dcera Kate trpí leukémií. Pro její záchranu se rozhodnou pro umělé oplození, aby takto vzniklá Anna mohla darovat své sestře krev, kostní dřevě..., a tím jí zachránila život. Nemoc však postupuje a od Anny se očekává, že ve svých třinácti letech daruje své sestře ledvinu. Anna si ale najde právníka a spor vyhraje. Během soudu se však ukáže, že důvodem není Annino sobectví nebo strach, ale dohoda mezi sestrami, protože Kate smířená se smrtí, není schopná přesvědčit matku, aby jí i celou rodinu už netrápila nepřiměřenou léčbou.

Jedná se o vynikajícím způsobem natočený film, s nádhernými scénami, úžasným výkonem dětí, který přes svou emotivnost nesklouzává k laciné sentimentalitě a zanechá výraznou stopu. Film však nemá jen pobavit, jeho úkolem je vytvořit názor na velmi závažnou otázku: Je správné vyrobit na zakázku člověka s cílem, že bude dárce? Odpověď filmu není přímočará, a tak většina jak těch, kteří odpoví na tuto otázku kladně, ale i těch, kteří jsou zásadně proti, se s filmem ztotožní, protože manipulace v něm je opravdu profesionální. Pokřivená odpověď by se dala shrnout takto: „1) Není to cesta pro každého (z rodičů) a 2) až takto vyrobené dítě doroste, je třeba respektovat jeho názor.“

Početí ve stínu smrti

Manipulace začíná hned v první minutě. Anna popisuje svůj vznik: „Vyrobili mě. Narodila jsem se za konkrétním účelem. Vědci vzali mamčinu vajíčka a otcovy spermie, aby vytvořili specifickou kombinaci genů, kvůli záchraně života mé sestry.“

Lékař na onkologii to říká také nevinně: „Kde berete jistotu, že to dítě bude kompatibilní?“ – „Můžeme to zařídit.“ – „Myslíte ze zkumavky?“ – „Ano, s předimplantační diagnostikou můžeme zařídit stoprocentní shodu.“

Jaká je ale realita? Mnohem krutější. Vyrobit se maximální počet lidských embryí, které se podrobí testům a do dělohy se vloží pouze ty, které by byly geneticky užitečné. Zbylé se zničí. Na jedno takto narozené dítě-dárce je zabita celá řada jeho sourozenců v prvním týdnu od početí. O tom se ale nikde – nejen v tomto filmu – nemluví.

Mnoho falešných tónů

Klíčovou formulaci toho, co se film snaží vsugerovat divákům, představuje pasáž, kde chápající lékař rodičům radí: „Dítě jako dárce? – Není to pro každého. Dokonce vám to nesmím ani oficiálně doporučit.“ Jinak řečeno: povrchní lidé, kteří nemusí tu situaci řešit, by to mohli

odsoudit, ale my, moudří, víme, že je to správné. Film nás v tom následně utvrzuje. Přímo k otázce, zda takto dítě vyrobit, nebo ne, se příběh už nevrací, mlčky předpokládá, že ano. Dál řeší už jen to, kde je ona mez, kdy dítětem disponují rodiče, a co z toho kdo má.

Ve filmu se také výborným způsobem naznačuje „šikmá plocha“ prvního rozhodnutí. Dítě bylo počato se záměrem darovat geneticky vhodnou pupečnickovou krev. Teprve později nastupují stále drastičtější procedury, se kterými se na počátku nepočítalo, ale od Anny se očekává jako samozřejmé, že je podstoupí.

Jako hlavní téma filmu se pak falešně prezentuje dilema matky, která vyvažuje dobra v rodině a neví, zda má nutit Annu k darování ledviny, nebo nechat zemřít Kate. Skrytý problém ovšem tkví v tom, že matka není ta, komu děti patří. Z darování orgánu, které při normální situaci představuje heroickou lásku, se ve filmu dělá morální povinnost, a tím se zpětně ospravedlňuje výroba sourozence-dárce.

Film nezastírá utrpení Anny, ale dává mu hluboký morální smysl – záchranu sestry. Problémem je, že to není rozhodnutí takto počatého dítěte, ale druhých. Tím je ve filmu tiše předefinován princip sebeobětování za obětování druhého.

V americkém snímku jsou samozřejmě všichni dokonalí. Nemocná Kate chce zemřít, aby nebyla zátěží. Anna je mentálně natolik vyspělá, že je pro ni těžší soudit se s matkou než obětovat ledvinu. Vztahy jsou bezvadné, pouze matka se příliš upjala k uzdravení starší dcery.

Naše civilizace je založena na křesťanském principu, že život nevinného člověka je nedotknutelný a že člověka nelze degradovat na prostředek, věc. Z toho vychází důstojnost člověka, základní rovnost a základní lidská práva. Tento princip je ve filmu *My sister's keeper* sice podprahově, ale velmi sugestivně pošlapáván: „Vyrobili mě...“

Radim Ucháč
prezident Hnutí Pro život ČR

Obnovení kříže v obci Řícmanice u Brna

Vážená paní šéfredaktorko, vážená redakce,

jménem našeho občanského sdružení *Ora et labora 2010* a našeho zastupitelstva obce se na vás obracíme s prosbou o možnost uveřejnit informaci o akci, která se chystá u příležitosti 800. výročí od první písemné zmínky o naší obci Řícmanice. Jsou lokalitou v okrese Brno-venkov. Zastupitelstvo ve spolupráci s občanským sdružením *Ora et labora 2010* se ujalo realizace obnovení kříže na návsi obce Řícmanice. Záměr byl podpořen peticí. Bude stát 180 000 korun.

Kříž byl původně zbudován jako poděkování za ochranu v době morové epidemie. K tomuto původně dřevěnému kříži se v minulosti lidé přicházeli modlit a scházeli se zde cestou k poutím do Křtin, Sloupu, Vranova a odtud též vyprovázeli zemřelé na babický hřbitov. Kamenný původní kříž byl zbudován roku 1872 říčmanickými občany. Byl zbourán nejspíše v březnu 1956.

Dne 1. 5. 2010 byla vyhlášena veřejná sbírka za účelem obnovy kříže na návsi. Sběrka je schválena a registrována KÚ Jihomoravského kraje.

Slavnostní požehnání kříže se usluje 27. června 2010 za přítomnosti církevních hodnostářů a celebrit, za účasti občanů obce.

Smyslem akce je i podpora duchovního života v obci v současnosti. V tom se odráží i vědomí toho a soucit s tím, co zde prožili lidé v minulosti – jak v době dávné, kdy morové epidemie byly pro rodiny tristní, tak v době daleko pozdější, kdy se bouraly stánky Kristovy v důsledku ideologie a zbouřil se i tento kříž. Je pozitivní a nadějně, že na podporu výstavby kříže přispívají jak věřící, tak ti, co mají jiný duchovní přístup k životu. Obojí je cenné, stejně jako to, že čím dál více lidí respektují sepjetí minulosti, přítomnosti a budoucnosti a že vnímají jako podstatné žít životem duchovně bohatým – ve víře, lásce, vzdělanosti, úctě k bližnímu a lidskosti. (...) Obec dokonce plánuje zbudování nové kapličky, jejíž základní kámen již posvětil papež Benedikt XVI. při své návštěvě v Brně, a možná i „božích muk“ z milodarů občanů – vždyť jde o poutní cestu do Křtin, k nádherné barokní bazilice, stavěné Santinim-Aichelem, známé svou „zvonkohrou“ – zvony věnovaly mnohé státní a obecní autority k uctění apoštolů a patronů českého národa.

PhDr. Marie Vignatiová

Prázdninová duchovní cvičení pro dívky a ženy

Dosud pro dívky a ženy trvá možnost přihlásit se na duchovní cvičení, která pořádají v době letních prázdnin sestry boromejky.

V termínu **19. až 27. července** se konají duchovní cvičení pro dívky od 16 do 26 let v Beskydech, ve Frýdlantu nad Ostravicí. Na téma exercicií *Jsem povolána žít z Božího milosrdenství a prokazovat je* bude přednášet P. Prokop Brož. Na úterý je plánován výlet do hor, od středy do soboty se zachovává mlčení.

Druhá cvičení, určená pro dívky od 18 do 30 let, se odehrávají **od 29. srpna do 2. září** v Jeseníkách na Maria-Hilf ve Zlatých Horách. Tématem *Milovat a být milován* provede účastnice P. Bernard Slaboch, OPraem.

Na cvičení je třeba se vybavit Biblií, breviářem (kdo má), spacákem, přezůvkami, hodinkami, botami do hor, teplým oblečením... Cena za cvičení je dobrovolná.

Kontaktní osoba: S. M. Vincenta Kořínková, e-mail: vincenta@boromejky.cz, mobil: 723 477 525. Adresa: Palkovická 524, 738 01 Frýdek-Místek. Web: www.boromejky.cz, www.hledampovolani.cz

Sestry boromejky, RC

ZASE TU MÁME SEXUÁLNÍ VÝCHOVU!

Dokončení ze str. 6

Výzva na závěr

Milí rodiče a učitelé, zakladatelé VORP už mají většinou vnoučata, a někteří již dokonce zemřeli (nezapomenutelní a moudří lidé MUDr. Zdeněk Hejl a MUDr. Olga Tělučilová), Výbor na obranu rodičovských práv však stále existuje. Chtěli bychom vám jej předat a požádat vás, abyste v naší práci pokračovali. Abyste dále sledovali, co se vaše děti ve škole učí, spolupracovali s učiteli na vhodných programech a protestovali proti těm špatným. Abyste si pomáhali, sdělovali si navzájem své zkušenosti a dosáhli přinejmenším toho, aby škola, pokud vám ve výchově nedokáže pomoci,

vaším dětem alespoň neškodila. Kromě sexuální výchovy se totiž do škol tlačí militantní feminismus, boj proti tzv. homofobii a jiné ideologie, které dětem deformují přirozený pohled na svět. Je naopak potěšující, že byl zaveden dobrovolný předmět etická výchova, ale je třeba kontrolovat také její obsah, aby náhodou neobsahovala nějakého trojského koně.

Prosím ty rodiče, kteří mají zájem v naší činnosti pokračovat, aby nás kontaktovali na mailu: KlubKZ@seznam.cz, sešli bychom se s nimi v Brně 19. června.

*Eliška Štaudová, Brno
(mezititulky redakce, redakčně kráceno)*

Dětský tábor Chaire

Občanské sdružení *Aliquantulum* zve děti ve věku od 9 do 14 let, které se nebojí prožít 14 napínavých dní mimo dosah maminčiných sukní a svitu televizorů, na letní stanový tábor v křesťanském duchu, který se letos uskuteční ve dnech 25. července až 7. srpna.

Program pro asi 32 dětí zajišťuje desítka zkušených vedoucích a instruktorů spolu s knězem. Cena tábora: 2500 Kč.

Více informací a přihlášky ke stažení najdete na <http://www.taborchaire.cz/>. Kontakt na hlavního vedoucího Mgr. M. Nedorostka – tel.: 777 829 250; email: cyber.m@email.cz.

Aliquantulum

Poznámka k týdnu

Ptáci v ohrožení

Rádio zapínám snad jen výhradně tehdy, když řídím auto. Minulý týden jsem měla možnost neplánovaně poslouchat opravdu zajímavý pořad o problémech s ptáky, kteří hnízdí na fasádách budov, často historických, a vůbec o jejich hejnech, která představují pro města a obce závažné potíže. Konkrétně bylo interview zaměřeno na problematiku holubů. Začali jsme tu poznámku k uplynulému týdnu zlehka, že?

Už po krátké chvíli, co jsem pořad o trablech s holuby poslouchala, jsem musela auto zastavit, protože jinak by se snad mohlo stát i hromadné neštěstí. Několik minut vysílacího času věnoval veřejno-právní rozhlas rozhovoru s odborníkem o tom, že sice jsou přemnožení holubi ve městech problém, ale je také velký problém s jejich hubením. Zabít přímo živého holuba – to nelze. Vybírat hnízda a likvidovat vejce, to už vůbec ne! Zabít jen mláďata? Jak odůvodníme takovou selekci? A kdybychom přistoupili k likvidaci vajíček, respektive hnízd, co kdybychom se spletli a místo holuba usmrtili vzácný nebo ohrožený ptačí druh? *Ptáci* by byli vydáni napospas lidskému rozhodnutí, jejich osudy do rukou deratizátorů a legislativců... V práci v Hnutí Pro život ČR a v Poradně pro ženy v tísní Aqua vitae denně bojujeme s obrovským valem lhostejnosti a násilí vůči bezbranným *lidským*

tvorům. Že by vznikly předpisy, nebo snad dokonce zákony, které by aktivně chránily lidský život, to se zdá být tak vzdáleným, a až příliš ideálním cílem – ale stále se snažíme a stále doufáme – a bude to tak i po výsledku letošních voleb. Když jsem celou dobu poslouchala o tom, jak je složitě říci „ano, takové ptáky zabíjejte, protože škodí lidem a majetku“, jak je třeba je chránit a jak by to posunulo etické normy člověka, který má za svou povinnost (a s tím se plně ztotožňuji) přírodu obecně chránit, bylo mi až do pláče. Likvidovat holuba ve stadiu embrya či ptačího plodu ve vejci je podle některých ornitologů hrubě neetické a vpravdě zločinem, a najít normu, která by vůbec ospravedlnila jakýkoli smrtelný zásah, by bylo zruďné. Máme k tomu zákon o ochraně přírody a krajiny (č. 114/1992 Sb.). Likvidace lidských bytostí v adekvátním vývojovém stadiu a stejně bezbranných je povolena.

Máme zákon o umělém přerušení těhotenství (č. 66/1986 Sb.). Sbíráni holubích vajec je riskantní – co kdybychom sesbírali třeba vejce vzácné poštolky? Eugenické zabíjení počatých dětí v děloze při podezření na onemocnění vrozenou vývojovou vadou je povoleno (a nabírá na síle, pokud jde o kvantitu obětí). Že se spletou? Nevadí! Společně s ochránci zvířat můžeme na závěr říci, že velkou část přímého životního ohrožení obou *druhů* (jakkoli je nemožné je srovnávat), způsobuje jedna z nejmocnějších a nejkrutějších sil na naší planetě – lidská zlovůle. Namítnete možnost: holubi mívají výjimku, mohou se v odůvodněných případech hubit. Jistě, pro tento účel jsou zákonnou normou klasifikováni jako škůdci. Potratový zákon do podobné kategorie zařadil jen loni 24 636 počatých dětí. Ano, i tak přistupuje člověk k člověku.

Zdeňka Rybová

LITURGICKÁ ČTENÍ

13. 6. Neděle **2 Sam 12,7–10.13, Žl 32, Gal 2,16.19–21, Lk 7,36–8,3**

I I. neděle v mezidobí

14. 6. Pondělí **1 Král 21,1–16, Žl 5, Mt 5,38–42**

sv. Anastáz

15. 6. Úterý **1 Král 21,17–29, Žl 51, Mt 5,43–48**

sv. Vít

16. 6. Středa **2 Král 2,1.6–14, Žl 31, Mt 6,1–6.16–18**

sv. Benon

17. 6. Čtvrtek **Sir 48,1–15 (řecky 1–14), Žl 97, Mt 6,7–15**

sv. Řehoř Barbarigo

18. 6. Pátek **2 Král 11,1–4.9–18.20, Žl 132, Mt 6,19–23**

sv. Marina

19. 6. Sobota **2 Kron 24,17–25, Žl 89, Mt 6,24–34**

sv. Jan Nepomuk Neumann, sv. Romuald

Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frej, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 675 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.